

Posudek oponenta bakalářské práce

Pastorace v církevních domovech mládeže

Autorka: Michaela Sladká, DiS.

Rok odevzdání: 2011

Autorka předkládá práci, v níž navazuje na téma své absolventské práce. Půjdeme-li cestou postupného otevírání její práce, zarazí nás hned za prohlášením na str. 3 nadpis Bibliografické citace, které jsou rozděleny na monografie, články (zde se mezi nimi objeví i

Dokumenty II. v. k., Katechismus katolické církve, Sociální encykliky!!!) a internetové zdroje, mezi nimiž najdeme opět ale i jiné materiály... Totéž se pak objeví pod nadpisem Seznam literatury od str. 52... Čtenář by si pomyslel, že se jedná o omyl při tisku, ale v Obsahu najde na vše odkaz, včetně Prohlášení, Anotace, Klíčová slova... Zase ale nevidí nadpis Úvod, který je krátce zařazen pak v textu... Anotace místy nevykazuje styl anotace a obsahuje jazykové chyby. Seznam literatury neobsahuje Bibli, což je v práci ohledně pastorace neomluvitelné. Uvidíme tedy, zda se to projeví v pojetí pastorace a hodnocení domovů.

Po tomto zjištění si čtenář-oponent se zklamáním klade otázku, zda pokračovat v hodnocení, či se ptát, zda by nebylo lepší práci nechat svázat...

Již četba prvních stránek ukazuje na nejednotné a nepřesné citování (např. str. 15-16: encykliky, Katechismus). Podkapitole Křesťanská a náboženská výchova by slušelo určité shrnutí-přihlášení se k pojetí takové výchovy a asi i rozlišení křesťanské a náboženské výchovy. Také by s ohledem na téma práce neměla chybět určitá krátká pasáž o právech dítěte v této oblasti. Také je zaměřena skoro výlučně na rodiče, ale nikoho jiného neuvádí, což je zvláštní s ohledem na téma práce... Nedozvíme se tak, co k ní patří, aby to pak tvořilo základ pro pojednání o domovech.

V kapitole Spiritualita nedojdeme k vymezení spirituality, resp. křesťanské spirituality. Chvillemi se zase hovoří o pastoraci. Míchají se zde roviny sociologická (ta je jako popisná nejzdařilejší), teologická, hodnotící.

Škoda, že se v kapitole Pastorace mládeže – přes přiznání se k určité definici pastorace – nesetkáme s GS, ani s biblickými základy. Cíle pastorace mládeže dle str. 28 by mohl naplnit i sociální pracovník či psycholog... Naštěstí podkapitola Charakteristika pastoračního pracovníka nějak situaci zachraňuje.

V práci autorka v textu přechází z autorského plurálu do „já-formy“.

Na str. 30 u možných metod práce pastoračního pracovníka začne autorka neotřesitelným tvrzením, že „práce pastoračního pracovníka by měla být postavena na principu *nepřímé* evangelizace“: mluví o mládeži zde i jinde, ale v domovech jsou ještě hlavně děti... ale hlavně: co ti „mladí“, kteří už doma či jinde zakusili zvěst a chtějí a potřebují jít dále a hlouběji? Není tento přístup jedním z důvodů, proč některé děti, mladí lidé či pak i další generace opouštějí církevní prostory a hledají místo, kde se setkají s živým Božím slovem a s těmi, kteří jim umožní prožít vnitřní proměnu?

Pozitivně lze v kontextu zde napsaného hodnotit obsah pod poznámkou pod čarou č. 49/str. 31.

Na str. 36 odůvodňuje spirituální potřeby dětí dle příslušného zákona, který, jak sama uvádí, tento pojem neobsahuje. Škoda, že si nevzpomněla na různé zejména mezinárodní dokumenty v oblasti práv dítěte, jimiž to mohla řádně podložit. Že by – stejně jako výše u nerozlišování dětí, mládeže, mladých – známka toho, že nedošlo k důležitému kroku u takových prací, totiž k využití získaných interdisciplinárních znalostí ze studia...

V kap. 4 jsou podnadpisy, které nevystupují jako podkapitoly ani s odrážkami jako podbody: jsou tam prostě dány jako do prezentace...

Pro některé čtenáře může být nesrozumitelná a nevysvětlená zkratka „o.“ na str. 37.

Na str. 35 slibuje, že se bude dále věnovat konkrétnímu domovu mládeže, a pak se setkáme s (naštěstí pro naplňování cílů práce) s více domovy...

Výčet domovů je zajímavý jako informace; otázkou je, zda představení postavené na uvedení toho, podle kterých zákonů a vnitřních směrnic fungují, je v souvislosti s tématem práce to nejjšťastnější... Ani není nějaké shrnutí toho, co je pro ně stěžejní, stejné a třeba rozdílné.

Čtenář chápe autorčino zklamání, že jí odpověděly jen 4 domovy ze 16 oslovených (srov. str. 42).

Na str. 48 je hrubá chyba: „domovy mi vrátili“. Jinak je práce napsána v tomto ohledu celkem slušně.

V práci se přes uvedený zákon i metody salesiánské pastorace zohledňují bio-psycho-sociálně-spirituální rozměry celé osoby (pomineme-li to, kde je mravní rozměr) a pak najednou u „domovů“ se opakuje člověk složený ze tří složek: tělo, duše a duch...

Možná se i zde projevuje jedna slabá stránka práce: má název s pastorcí, ale není vůbec teologicko-eticky ukotvena, chybí jí tyto kořeny.

Mluví se často o křesťanských hodnotách, ale nedozvíme se, které to jsou...(viz a srov. část o domovech např.).

Dočítáme se o „zaměření práce na smysl církevních domovů mládeže“, pak zase – i dle nadpisu – o tom, jak se realizuje pastorace v CDM...

Ale kontury či obsah takové pastorace vlastně v práci nakonec nenajdeme: resp. výstup, že přátelství a ochota naslouchat – to přece mohou nabídnout i necírkevní domovy... Potvrdí se, že CDM mají smysl: mohli jsme očekávat něco jiného?

A jaký je rozdíl v obsahu, rozsahu a výstupech ve srovnání s absolventskou prací autorky?

S vymezením pastorace, k němuž se autorka přihlásila, se dále pak nepracuje; tzn., že nedojde k prolnutí s výstupy z domovů. A nakonec: mohly otázky v dotazníku skutečně odhalit způsob pastorace a její rysy v oněch domovech?

V Přílohách je uveden dotazník a za ním bez nějakého oddělení hned na téže stránce tabulka z určité publikace...

To vše ukazuje – se zármutkem řečeno – na povrchnost práce, na neprovázanost společnou nití, která by se táhla prací.

Kritické poznámky chtějí hlavně vyslovit následující: taková úroveň neodpovídá univerzitní fakultě, i když „jen“ se stupněm bakalář, a především je promarněním možností, které vyplývaly z toho, že se taková mladá žena zabývá pastorací a chce jí zabývat; dle názoru oponenta si tak vlastně vzhledem k této práci neodnáší skoro žádné nové zkušenosti, dovednosti a kompetence. Oponent má za to, že takové práce by měly představovat jednu z priorit vizitek výstupů studentů, v nichž zhodnotí mnohé, co se naučili. Jestliže nám na autorce skutečně záleží, pak musíme toto uvést.

Práci přesto doporučuji k obhajobě a – zatím – s hodnocením (max.) **E-dostatečně**.
O ostatním ať rozhodne obhajoba.

René Milfait

V Praze dne 29. srpna 2011